

Kergessük el ezt a baloldalt!

2024 február 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Kemény szavak, végre!

Amíg Magyarországon a – hagyományos fogalmakkal élve – jobboldalon van következménye a politikusok és a közélet szerepl?i által elkövetett vétségeknek, addig a baloldalon bármilyen b?nt elkövethet egy közéleti vagy politikai szerepl?, a következmények mindig elmaradnak.

Ennek okát egyébként nagyon egyszer?en meg lehet fogalmazni:

amíg a jobboldalon van erkölcs és demokratikus norma, addig a baloldalon – pontosabban balliberális oldalon – nem ismerik ezeket a fogalmakat, pláne azok jelent?ségét és fontosságát.

Novák Katalin és Varga Judit, e két kiváló képesség? és nagyszer? asszony tudta a kötelességét, és lemondott pozíciójáról. (S most már csatlakozott hozzájuk Balog Zoltán, a református egyház vezet?je is, aki azt tanácsolta az elnök asszonynak, hogy adjon kegyelmet K. Endrének.) ?k nem akartak kibújni a felel?sség alól: tettek valamit, ami tényszer?en teljességgel elfogadhatatlan a kormány politikája szempontjából, s?t szinte t?rdöfést jelentett annak szívébe. S tudták, hogy végül is a tények számítanak, ami történt, megtörtént, nem lehet visszavonni és visszacsinálni. Ezt felfogva, meghozták a számukra személyesen legnehezebb és legfájóbb döntést: vállalták a felel?sséget és megváltak hivataluktól.

Ezt nem lehet eléggé nagyra értékelni.

Ezzel a lépésükkel nekünk, akik szerettük ?ket és magasra értékeltük tevékenységüket, óriási áldozatot hoztak személyes életükben. Viszont az ország demokratikus m?ködése, erkölcse és tartása szempontjából hosszú távra ható, példaérték? döntést hoztak, s ennek nagy jelent?sége van.

Az mégpedig, hogy innent?l kezdve van egy mérce, amelyre mindig és mindenkor lehet majd hivatkozni, ha valaki a közéletben elfogadhatatlan dolgokat m?vel, tesz vagy mond. Innent?l kezdve egyszer?en nem lehet megkerülni az ? példájukat. Vagyis ez a lépésük a balliberálisok számára is – bármennyire is nem szeretnék – mérce kell hogy legyen. Persze ett?l még – ismerve ?ket – folytathatják a következmények nélküli tevékenységüket. Azonban egyvalamivel számolniuk kell a továbbiakban: azzal, hogy a magyar közvélemény, ha eddig nem látta vagy nem tudta volna, most már tudja, hogy a politikában vannak normák és elvárások, amelyeknek, ha egy politikai párt, politikus, vezet? stb. nem felel meg, akkor abból levonják a következtetést az állampolgárok, s a következ? lehetséges alkalommal ezt ki is fejezik – például egy választás alkalmával. De még az is lehetséges, hogy még hamarabb: tüntetések, nyomásgyakorlás, ellenállás stb. formájában, amelyek „itt és most” alapon kikényszerítik a következményeket.

Most fogódzkodjanak meg: jómagam a következmények nélküli ország tézisét már nagyon hamar a rendszerváltás után megfogalmaztam, mégpedig egészen pontosan a Horn-kormány alatt. 1996-ban írtam el?ször ezzel a címmel egy cikket ebben a lapban, a Magyar Nemzetben. Akkor már két éve volt hatalmon a Horn Gyula által vezetett szocialista–szabad demokrata koalíció, s már addigra annyi, a mondásomat igazoló esemény történt, ami megérlelte bennem a cikket – melyet azután számos, hasonló cím? vagy alcím? írásom követett a lapban.

Ekkor már túl voltunk Horn Gyula hírhedt „Na és?” válaszán, ami akkor minden, nem posztkommunista beállítottságú ember számára megdöbbent? reakció volt a miniszterelnök részér?l.

Emlékeztet?ül: a parlament 1994-ben fogadta el az úgynevezett III/III-as törvényt, amely szabályozta, hogy az el?z?, diktatórikus rendszerben ügynökmúlttal rendelkez? személy vagy az ügynöki jelentéseket használó politikai vezet?k esetében az illetékes bíróság felszólítja az érintettet, hogy mondjon le közéletben viselt pozíciójáról, s ha ezt nem teszi meg, akkor nyilvánosságra hozzák róla a jelentést.

Így történt ez Horn Gyula esetében is, hiszen ?, mint a Kádár-rendszerben fontos vezet?i pozíciókat betölt? személy, megkapta az ügynökökr?l és ügynökökt?l származó jelentéseket, így tehát érintett volt. Ezért a bíróság felszólította a lemondásra, amit ? „természetesen” nem vett figyelembe, s ezek után nyilvánosságra hozták a pártállami rendszerben betöltött ilyen típusú érintettségét. (Ami persze az ? esetében, aki az 1956-os forradalom leverésében is szerepet játszott, pusztán már csak hab volt a tortán.) Az újságírók ezek után természetesen megkérdezték t?le, hogy miért nem mondott le, hiszen a törvény alapesetben ezt várja el az ügynöktörvényben érintettekt?l, s végül is az 1956-os forradalom egyik lever?je. A válasza erre rövid volt és nagyon magabiztos: „na és?” Magabiztossága érthet? volt, hiszen a lusztráció, a történelmi igazságtétel és elszámoltatás elmaradt a rendszerváltás során Magyarországon, olyannyira, hogy ? 1994-ben már az ország miniszterelnöke lehetett.

A következmény tehát elmaradt, de ezek után is egyik ügy követte a másikat, amelyben hasonlóan reagáltak a

szocialista és a szabad demokrata vezet?k, viselt dolgaik sorra nyilvánosságra kerültek, tehát világossá vált, hogy itt egy baloldali-balliberális magatartásmóddal állunk szemben. Nos, ez volt az a pillanat, amikor megjelent a cikkem 1996-ban.

Ehhez képest változott meg a helyzet 1998-ban, amikor a történelem igazságot szolgáltatott, a Horn-kormány megbukott, és az Orbán Viktor vezette Fidesz–Kisgazdapárt–MDF által alkotott jobboldali koalíció került hatalomra. 1998–2002 között alapjaiban alakult át a helyzet Magyarországon, szinte egy csapásra megsz?ntek a korábbi politikusi magatartások, s el?ször a rendszerváltás után már nem kellett következmények nélküli országról beszélnünk.

2002 a teljes nemzeti oldal számára tragédiával ért fel, mert egy nagyon jó négyéves kormányzás után mégis a baloldal kaparintotta meg újra a hatalmat, ennek okaiba most ne menjünk bele. Sokkal fontosabb, hogy Medgyessy Pétert 2004-ben Gyurcsány Ferenc a szabad demokraták segítségével megpuccsolta, s ? lett a miniszterelnök.

Nos, a 2004 és 2009 közötti id?szak, Gyurcsány kormányzása elhozta Magyarországra a teljes és brutális következménynélküliség id?szakát.

Nem árt ezeket újra és újra felidézni, már csak a fiatalok tájékoztatása okán is! Gyurcsány Ferencnek szinte megszámlálhatatlan mennyiség? olyan ügye volt, amelynek szinte mindegyike után le kellett volna mondania, f?ként a cégeivel kapcsolatban. Csak címszavakat említek: Motim, Nomentana, Fittelina, sukorói telekeladás, orosz kereskedelmi kirendeltség, nem is említve a régebbi botrányait, mint az ?szödi kormányüdül?, illetve a Szalay utcai parlamenti helyiség minimum korrupciógyanús megszerzése. Mi volt mindezekre Gyurcsány Ferenc végtelenül pofátlan válasza a parlamentben, amikor megkérdezték, hogy tisztességesen szerezte-e a vagyonát? Valahogy így felelt: „Mi az, hogy! Nagyon is! Törvényesen és tisztességesen!” (Az Országgy?lés falai elég er?sek voltak, hogy ne omoljanak össze.)

De persze mindennek a „csúcsa” 2006, amikor Gyurcsány kétszeresen is politikai b?nt követett el: el?ször is félrevezette a választókat a kampány idején az ország gazdasági helyzetével kapcsolatban, tehát manipulációval szerezte meg a hatalmat ismét (az Európai Unió parírozása, csúnyábban szólva falazása mellett), majd, amikor az ?szödi beszéd nyilvánosságra került ?sszel, akkor pedig az ? irányításával és engedélyével össze-vissza verette az ellene tüntet? állampolgárokat, szeptembert?l kezdve, heteken át.

A csúcspont azonban természetesen október 23-a volt, amikor a rend?ri brutalitás elképeszt? méreteket öltött, és mondjuk ki:

csak a véletlen m?ve, hogy ott és akkor nem volt halálos áldozat, csak sérültek, igaz, legalább két ember kés?bbi halála ide vezethet? vissza.

Normális demokráciában Gyurcsány Ferencnek nemcsak lemondania kellett volna, de az el?re hozott választások lett volna az adekvát következmény. Ám nem lett semmi. 2011-ben hiába állapította meg a Balsai-bizottság, hogy Gyurcsány valójában terrorcselekménnyel vádolható, továbbra sem történt semmi, Gyurcsánynak esze ágában sem volt lemondani, s?t még ma is itt rontja a leveg?t a magyar politikai életben.

S itt vagyunk igazán bajban ezek után: egy demokráciában a kormányok felel?ssége nagyon nagy, de senki ne gondolja, hogy az ellenzéké elhanyagolható. Nem, ellenkez?leg: igazi demokráciát akkor lehet m?ködtetni, ha a kormány mellett az ellenzék is képes a demokratikus normákat betartani. Normális ellenzék nélkül nincs demokrácia, csak féloldalas.

Nos, Magyarországon féloldalas a demokrácia ebb?l a szempontból.

Éppen ezért azt mondom, hogy mi, nemzetiek is tegyünk meg mindent azért, hogy egy demokratikus normákat betartó baloldala, ellenzéke legyen ennek az országnak.

Kergessük el ezt a baloldalt, persze a jogállami normák betartása mellett, és bízzunk benne, hogy e bagázs helyén megszületik lassan egy normákat betartó baloldal.

És akkor leszünk véglegesen egy következményekkel teli ország.

Fricz Tamás - www.magyarnemzet.hu

Ajánló